



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 693

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 2 august 2005

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 332 din 28 iunie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 302 ¹ din Codul de procedură civilă	1-3	modificarea pct. 2 din Procedura de implementare a Programului național multianual pe perioada 2002—2005 de susținere a investițiilor realizate de către întreprinderi nou-înființate și microîntreprinderi, precum și a investițiilor de modernizare/retehnologizare a întreprinderilor mici și mijlocii.....	6-7
Decizia nr. 353 din 29 iunie 2005 cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată direct de Avocatul Poporului, referitoare la dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.....	4-6	756/276. — Ordin al ministrului sănătății și al secretarului de stat al Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Copilului privind coordonarea activităților de prevenire a abandonului în unitățile sanitare care au în structură secții de nou-născuți și/sau de pediatrie.....	7-8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
134. — Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii și Cooperatie privind			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 332

din 28 iunie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 302¹ din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 302¹ din Codul de procedură civilă,

excepție ridicată de Societatea Comercială „Indiana” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 9.343/2004 al Tribunalului Iași și de Societatea Comercială „Radu” — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 8.353/2004 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției, arătând că, deși este invocată neconstituționalitatea art. 302¹ din Codul de procedură civilă, în integralitatea sa, critica autorului excepției vizează, de fapt, dispozițiile art. 302¹ alin. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă, asupra cărora Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 176/2005, în sensul admiterii

excepției de neconstituționalitate. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate a acestor dispoziții legale a devenit inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin Încheierea din 10 decembrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 9.343/2004, și Încheierea din 24 ianuarie 2005, pronunțată în Dosarul nr. 8.353/2004, **Tribunalul Iași a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 302¹ din Codul de procedură civilă.** Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Indiana” — S.R.L. din Iași și Societatea Comercială „Radu” — S.R.L. din Iași cu ocazia soluționării unor recursuri formulate de autorii excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia susțin că „dispozițiile art. 302¹ din Codul de procedură civilă, și anume mențiunea sub sancțiunea nulității”, referitoare la elementele pe care trebuie să le conțină recursul, sunt neconstituționale în măsura în care permit instanțelor să interpreteze textul în sensul constatării nulității recursului, fără a se verifica incidența în cauză a dispozițiilor art. 105 alin. 2 din Codul de procedură civilă și fără a se da posibilitatea recurentului să acopere eventualele lipsuri ale cererii sale de recurs, lipsuri care nu aduc nici o vătămare procesuală.

Așa fiind, apreciază că prin textul de lege criticat este încălcat accesul liber la justiție, strâns legat de dreptul de a exercita căile de atac, astfel cum acesta este garantat de art. 129 din Constituție. Totodată, autorii excepției consideră că aplicarea dispozițiilor criticate creează posibilitatea ca părțile să fie tratate diferit de lege în diferitele faze ale aceluiași proces. Astfel, reclamantul nu este tratat și sancționat în mod egal cu recurentul, căruia i se impun condiții suplimentare în exercitarea căilor de atac și i se aplică sancțiuni drastice, care nu sunt aplicabile și în fața instanței de fond.

Tribunalul Iași apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În acest sens, arată că dispozițiile art. 302¹ din Codul de procedură civilă nu instituie o restrângere a exercițiului dreptului părții de a se adresa justiției și de a exercita împotriva hotărârilor judecătorești căile de atac, ci doar o modalitate eficientă de a preveni exercitarea abuzivă a acestor drepturi.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că din conținutul dispozițiilor criticate nu rezultă că sancțiunea nulității operează automat, fără a da părților posibilitatea îndeplinirii cerințelor legale. Dimpotrivă, dând expresie principiului accesului liber la justiție, art. 316 coroborat cu art. 287 alin. 2 din Codul de procedură civilă dau recurentului posibilitatea de a îndeplini cerințele menționate până în prima zi de înfățișare, iar în ceea ce privește semnătura, în tot cursul judecării, conform art. 133 alin. 2 din același cod. În opinia Guvernului, acesta este și sensul modificărilor aduse prin Legea nr. 195/2004 Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003, care permitea constatarea inadmisibilității recursului pentru neîndeplinirea condițiilor de formă, fără citarea părților. De altfel, prin Decizia nr. 194/2004, Curtea Constituțională a constatat ca fiind neconstituționale dispozițiile art. 308 alin. 4 din Codul de procedură civilă, modificate și completate prin

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003, tocmai pentru că s-a apreciat că acestea făceau imposibilă remediarea viciilor de formă ale cererii de recurs. În condițiile abrogării dispozițiilor privind admisibilitatea în principiu a recursului și potrivit art. 316 coroborat cu art. 287 alin. 2 din Codul de procedură civilă, aspectele de neconstituționalitate nu mai subzistă.

În final, Guvernul arată că, într-adevăr, în lipsa unei interpretări și aplicări coroborate a prevederilor art. 302¹ alin. 1 cu cele ale art. 316 și 287 din Codul de procedură civilă, aplicarea automată a sancțiunii nulității recursului poate produce o îngrădire nejustificată a exercitării căii de atac a recursului și deci a accesului liber la justiție. Aceasta însă constituie o problemă de interpretare a legii, ceea ce excede competenței Curții Constituționale, ca de altfel și cenzurarea modului de aplicare a dispozițiilor legale de către instanțele judecătorești.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 302¹ din Codul de procedură civilă sunt constituționale. În acest sens arată că dispozițiile criticate nu contravin art. 21 din Constituție, întrucât nu îngrădesc sub nici un aspect posibilitatea părților de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, libertăților și intereselor lor legitime. Totodată apreciază că prevederile legale criticate, referitoare la condițiile de formă ale cererii de recurs, sunt în deplină concordanță cu principiul contradictorialității, garanție a procesului echitabil și a dreptului la un recurs efectiv. De altfel, în temeiul art. 316 din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 287 alin. 2 din același cod, recurentul are posibilitatea de a îndeplini cerințele menționate în textul criticat până la prima zi de înfățișare. În susținerea acestui punct de vedere, este invocată jurisprudența Curții Constituționale, și anume Decizia nr. 310/2004. De asemenea, Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 302¹ alin. 1 din Codul de procedură civilă nu conțin elemente care ar putea determina un tratament inegal sau discriminatoriu între părțile unui proces civil și se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută de ipoteza normei legale, fără nici o discriminare pe considerente arbitrare. Totodată arată că dispozițiile legale criticate sunt norme de procedură ce reprezintă opțiunea legiuitorului, conforme cu prevederile constituționale ale art. 126 alin. (2), potrivit cărora competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt stabilite numai prin lege.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie art. 302¹ din Codul de procedură civilă, introdus prin art. 1 pct. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2003 privind modificarea și completarea Codului de procedură civilă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 460 din 28 iunie 2003, și completat prin art. 1 pct. 6 din Legea nr. 195/2004 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2003, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 470 din 26 mai 2004.

Dispozițiile legale criticate au următorul conținut:

„Cererea de recurs va cuprinde, sub sancțiunea nulității, următoarele mențiuni:

a) numele, domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul unic de înregistrare sau, după caz, codul fiscal și contul bancar. Dacă recurentul locuiește în străinătate, va arăta și domiciliul ales în România, unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul;

b) indicarea hotărârii care se atacă;

c) motivele de nelegalitate pe care se întemeiază recursul și dezvoltarea lor sau, după caz, mențiunea că motivele vor fi depuse printr-un memoriu separat;

d) semnătura.

La cererea de recurs se va atașa dovada achitării taxei de timbru, conform legii.“

Autorii excepției susțin că dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 16, ale art. 21 și art. 129, potrivit cărora:

— Art. 16: (1) *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*

(2) *Nimeni nu este mai presus de lege.*

(3) *Funcțiile și demnitățile publice, civile sau militare, pot fi ocupate, în condițiile legii, de persoanele care au cetățenia română și domiciliul în țară. Statul român garantează egalitatea de șanse între femei și bărbați pentru ocuparea acestor funcții și demnități.*

(4) *În condițiile aderării României la Uniunea Europeană, cetățenii Uniunii care îndeplinesc cerințele legii organice au dreptul de a alege și de a fi aleși în autoritățile administrației publice locale.“;*

— Art. 21: „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) *Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.*

(3) *Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.*

(4) *Jurisdicțiile speciale administrative sunt facultative și gratuite.“;*

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), precum și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 302¹ alin. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Indiana“ — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 9.343/2004 al Tribunalului Iași și de Societatea Comercială „Radu“ — S.R.L. din Iași în Dosarul nr. 8.353/2004 al aceleiași instanțe.

2. Respinge, ca fiind neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 302¹ alin. 1 lit. b), c) și d) și alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de aceiași autori în dosarele mai sus menționate.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 28 iunie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

— Art. 129: „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, ulterior sesizării sale, s-a pronunțat asupra constituționalității dispozițiilor art. 302¹ alin. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă prin Decizia nr. 176 din 24 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 356 din 27 aprilie 2005. Cu acel prilej Curtea a constatat că textul de lege criticat este neconstituțional în ceea ce privește sancționarea cu nulitate absolută a omisiunii de a se preciza în cuprinsul cererii de recurs „numele, domiciliul sau reședința părților ori, pentru persoanele juridice, denumirea și sediul lor, precum și, după caz, numărul de înmatriculare în registrul comerțului sau de înscriere în registrul persoanelor juridice, codul unic de înregistrare sau, după caz, codul fiscal și contul bancar“, precum și — dacă recurentul locuiește în străinătate — „domiciliul ales în România, unde urmează să i se facă toate comunicările privind procesul“.

În consecință, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*“, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 302¹ alin. 1 lit. a) din Codul de procedură civilă urmează a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

În ceea ce privește critica îndreptată împotriva dispozițiilor lit. b), c) și d), precum și ale alin. 2 ale aceluiași articol, Curtea constată că, dincolo de semnificația esențială a acestor mențiuni pentru buna administrare a justiției în faza de atac a recursului, coroborarea reglementării criticate cu dispozițiile art. 287 și 316 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora partea are posibilitatea să complinească omisiunea lor până la prima zi de înfățișare, în cererea de apel și, prin extindere, și în aceea de recurs, impune concluzia că dispozițiile legale deduse controlului nu contravin normelor constituționale de referință.

Așa fiind, critica privind neconstituționalitatea dispozițiilor lit. b), c) și d) ale art. 302¹ alin. 1, precum și cea a alin. 2 al aceluiași articol din Codul de procedură civilă este neîntemeiată.

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 353

din 29 iunie 2005

**cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată direct de Avocatul Poporului,
referitoare la dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992
privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Aurelia Rusu	— procuror
Claudia Miu	— prim-magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, ridicată direct de Avocatul Poporului.

La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției, față de care procedura de înștiințare a fost îndeplinită legal.

Președintele constată cauza în stare de judecată.

Luând cuvântul, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, considerând că dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, republicată, sunt constituționale.

În ceea ce privește critica referitoare la contrarietatea prevederilor de lege criticate în raport cu dispozițiile art. 124 din Constituție, reprezentantul Ministerului Public consideră că exprimarea unui punct de vedere de către instanța de judecată, cu privire la excepția de neconstituționalitate, nu poate avea semnificația unei antepuneri, în primul rând, pentru că instanța este competentă să soluționeze excepția, ci Curtea Constituțională, care, exercitând controlul de constituționalitate, poate să agreeze sau nu opinia instanței de judecată. În al doilea rând, deciziile Curții Constituționale sunt general obligatorii de la data publicării lor în Monitorul Oficial al României, deci inclusiv pentru instanța care a sesizat Curtea Constituțională. Prin urmare, opinia instanței are caracter consultativ, ca și punctele de vedere ale celorlalte autorități publice prevăzute de lege și deci exprimarea ei nu încalcă principiile independenței și imparțialității judecătorilor.

Cu privire la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție, privind obligația de respectare a supremației Constituției și a legilor, în concluziile sale, reprezentantul Ministerului Public susține că această critică nu vizează de fapt dispoziția legală, ci interpretarea dată acestor dispoziții de către Curtea Constituțională prin mai multe decizii, or, astfel de acte nu pot fi supuse controlului de constituționalitate. Aceasta, cu atât mai mult cu cât interpretarea dată de instanța de contencios constituțional unei dispoziții legale reprezintă o recunoaștere a supremației principiului constituțional al liberului acces la justiție, prin înlăturarea unei piedici formale pe care interpretarea rigidă a textului ar fi așezat-o în calea soluționării excepției de neconstituționalitate.

În legătură cu norma de procedură prevăzută de art. 17 alin. (2) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, potrivit căruia dosarul se poate restitui instanței pentru completarea încheierii de sesizare la care

face referire Avocatul Poporului, reprezentantul Ministerului Public susține că excepția este inadmisibilă, întrucât regulamentele nu fac parte din categoria actelor supuse controlului de constituționalitate, în sensul art. 146 din Constituție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin sesizarea adresată direct Curții Constituționale cu nr. 4.025 din 20 iunie 2005, **Avocatul Poporului**, în baza dispozițiilor art. 146 lit. d) teza finală din Constituția României, ale art. 13 lit. f) din Legea nr. 35/1997 privind organizarea și funcționarea instituției Avocatul Poporului și ale art. 32 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, **a ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 referitoare la obligativitatea exprimării opiniei instanței de judecată.**

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorul acesteia susține, în esență, că în legătură cu aplicarea dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, s-a constatat că nu în toate cazurile instanțele judecătorești își exprimă opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată în fața lor.

În jurisprudența instanțelor de judecată și a Curții Constituționale s-au evidențiat două situații distincte în cazul în care instanța de judecată nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată. Într-o primă situație, Curtea Constituțională, înainte de soluționarea excepției, a restituit dosarul pentru ca instanța de judecată să își exprime opinia (de exemplu, Decizia nr. 46/1993, Decizia nr. 27/1993), iar în cea de a doua situație, Curtea Constituțională a reținut dosarul și a procedat la soluționarea excepției de neconstituționalitate, în lipsa opiniei instanței de judecată (de exemplu, Decizia nr. 245/2004).

Față de această situație Avocatul Poporului arată că: „În deciziile pronunțate asupra unor excepții de neconstituționalitate, cu privire la care instanța de judecată nu și-a exprimat opinia, Curtea Constituțională a statuat că «lipsa opiniei instanței judecătorești din încheierile de sesizare nu poate opri Curtea să judece cauzele ce i-au fost deduse, deoarece încălcarea de către instanță a obligației de a-și exprima opinia nu poate paraliza exercitarea dreptului conferit de Constituție autorilor excepției de a o invoca și, în mod corelativ, de a primi soluția rezultată din controlul legii de către Curtea Constituțională». Astfel, Curtea Constituțională va proceda la judecarea excepției de neconstituționalitate, așa cum a fost ridicată de autor [...] (Decizia nr. 171/2005, Decizia nr. 245/2004, Decizia nr. 47/1997).“

Autorul excepției consideră că „pentru realizarea unei jurisprudențe unitare și pentru a se da eficiență dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992“, republicată, care au un caracter imperativ, este necesar „a se examina posibila neconstituționalitate a prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, republicată“.

În acest sens Avocatul Poporului susține că textul art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 este neconstituțional pentru că obligația instanței judecătorești de a-și exprima opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată poate fi interpretată „ca o antepunțare cu privire la constituționalitatea dispozițiilor legale ce urmează a fi supuse controlului de constituționalitate realizat de Curtea Constituțională”, ceea ce, în opinia sa, „vine în conflict cu independența și imparțialitatea judecătorilor și este contrară literei și spiritului prevederilor art. 124 din Constituție”.

În opinia Avocatului Poporului nu este de conceput ca instanțele judecătorești să aibă o practică diferită cu privire la obligația legală de a-și exprima opinia asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

În argumentarea sesizării de neconstituționalitate autorul excepției consideră, de asemenea, că în cazul în care instanța de judecată nu ar întocmi încheierea de sesizare a Curții în forma prevăzută de lege, orice demers al Curții Constituționale „ar avea drept consecință ignorarea prevederilor constituționale și ale legii [sale] organice”.

Totodată se apreciază de către Avocatul Poporului că dispozițiile legale criticate sunt contrare art. 1 alin. (5) din Constituție, deoarece prin neexprimarea opiniei instanței de judecată, Curtea Constituțională ar fi în imposibilitate să-și aducă la îndeplinire menirea sa constituțională și legală, de garant al supremației Constituției, calitate ce-i este conferită de art. 142 din Legea fundamentală. De asemenea, mai precizează că dispozițiile legale criticate „afectează dreptul părților la un proces echitabil, consacrat de art. 21 alin. (3) din Constituție, și contravine prevederilor art. 24 din Constituție”, întrucât Curtea Constituțională, în lipsa opiniei instanței de judecată, „ar fi împiedicată să abordeze fondul conflictului de constituționalitate și să se pronunțe prin decizie asupra excepției de neconstituționalitate invocate de autor”.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 și 33 din Legea nr. 47/1992, Curtea a transmis sesizarea de neconstituționalitate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, solicitându-le să comunice punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate direct de Avocatul Poporului.

Președintele Camerei Deputaților, președintele Senatului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând sesizarea de neconstituționalitate formulată prin ridicarea directă a excepției de neconstituționalitate de către Avocatul Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prescripțiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) teza finală, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 10, art. 29—31, ale art. 32 și 33 din Legea nr. 47/1992, republicată, competentă să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată direct de Avocatul Poporului.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 29 alin. (4) teza întâi din Legea nr. 47/1992 pentru organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, și anume teza referitoare la exprimarea opiniei instanței cu privire la excepția de neconstituționalitate. Aceste dispoziții au următorul cuprins:

„(4) *Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde*

punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți.”

În esență, prin critica de neconstituționalitate se susține că, prin exprimarea opiniei, instanța s-ar antepunțare cu privire la constituționalitatea dispozițiilor legale ce urmează a fi supuse controlului de constituționalitate, iar pe de altă parte, practica neunitară a instanțelor judecătorești cu privire la exprimarea opiniei asupra excepției de neconstituționalitate ar avea drept consecință imposibilitatea realizării controlului de constituționalitate, încălcarea dreptului la un proces echitabil și a dreptului la apărare.

Textele constituționale invocate în susținerea excepției sunt: art. 1 alin. (5), art. 21 alin. (3), art. 24 și art. 124, care au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (5): „*În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.*”;

— Art. 21 alin. (3): „*Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.*”;

— Art. 24: „(1) *Dreptul la apărare este garantat.*

(2) *În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.*”;

— Art. 124: „(1) *Justiția se înfăptuiește în numele legii.*

(2) *Justiția este unică, imparțială și egală pentru toți.*

(3) *Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii.*”

Din examinarea comparativă a dispozițiilor legale criticate și a prevederilor Constituției care sunt invocate în susținerea excepției, Curtea constată că nu există nici o incompatibilitate între textul de lege criticat și dispozițiile constituționale invocate.

Dimpotrivă, formularea de către instanța de judecată a opiniei cu privire la excepția de neconstituționalitate constituie o formă de exprimare a legăturii ce trebuie să existe între judecătorul „a quo” și judecătorul „a quem” în procesul de soluționare a excepției sau, altfel spus, între judecătorul instanței investite cu judecarea procesului și cel al instanței de contencios constituțional care judecă excepția de neconstituționalitate ridicată în fața primei instanțe.

Curtea observă că, așa cum rezultă din conținutul dispozițiilor art. 29 alin. (1)—(3) și alin. (6) din Legea nr. 47/1992, această legătură este mult mai manifestă, întrucât în aplicarea textelor menționate instanța judecătorească, judecătorul „a quo”, are chiar un rol de filtru al excepției de neconstituționalitate ridicate de părți, având obligația să respingă ca inadmisibile excepțiile de neconstituționalitate care nu îndeplinesc cerințele legii.

În Italia, țară a cărei legislație în materie a constituit principalul model pentru legiuitorul român, acest rol al instanței este și mai pronunțat, instanța judecătorească având posibilitatea de a respinge excepțiile pentru vădită netemeinicie (*manifesta infondatezza*).

În consecință, Curtea Constituțională constată că obligația prevăzută în textul criticat ca instanța să-și prezinte opinia asupra excepției pe care nu ea o judecă nu încalcă nici o dispoziție sau principiu constituțional. Textul de lege a fost conceput, încă din 1992, în ideea că alături de președinții celor două Camere ale Parlamentului și de Guvern, care sunt implicați în procesul de legiferare, și instanța, care aplică legea, să-și poată exprima opinia cu privire la excepția prin care este criticată legea aplicabilă în soluționarea litigiului de către instanța judecătorească.

Curtea constată, de asemenea, că, în mod evident, exprimarea opiniei de către instanță asupra excepției de neconstituționalitate nu poate avea semnificația unei antepunțări interzise instanței de fond de dispozițiile Codului de procedură civilă, de vreme ce nu ea este competentă să soluționeze excepția, această prerogativă de

a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate aparținând în exclusivitate Curții Constituționale, conform dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție.

Împrejurarea că unele instanțe judecătorești, din ce în ce mai puține în ultima vreme, nu-și îndeplinesc îndatorirea legală de a-și exprima opinia asupra excepțiilor de neconstituționalitate nu poate constitui un temei pentru constatarea neconstituționalității textului de lege respectiv.

A accepta punctul de vedere exprimat de Avocatul Poporului ar însemna să se transfere pe seama textului de lege criticat consecințele posibile ale încălcării acestuia de către unele instanțe de judecată, care ignoră o obligație legală privind conținutul încheierii prin care instanța sesizează Curtea Constituțională cu soluționarea excepției de neconstituționalitate.

De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a stabilit că „lipsa opiniei instanței judecătorești din încheierile de sesizare nu poate opri Curtea să judece cauzele ce i-au fost deduse, deoarece încălcarea de către instanță a obligației de a-și exprima opinia nu poate paraliza exercitarea dreptului conferit de Constituție autorilor excepției, de a o invoca și, în mod corelativ, de a primi soluția rezultată din controlul legii de către Curtea Constituțională” (Decizia nr. 47 din 5 martie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din

10 aprilie 1998). De asemenea, prin Decizia nr. 171 din 22 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 388 din 9 mai 2005, Curtea a statuat în legătură cu omisiunea instanței de a-și exprima opinia asupra excepției de neconstituționalitate că „lipsa de diligență a autorității publice și culpa sa în îndeplinirea obligațiilor izvorâte din lege nu pot reprezenta un impediment în calea valorificării depline a dreptului la apărare, în speță, pentru sesizarea Curții Constituționale în scopul realizării controlului de constituționalitate a unui text de lege de care depinde soluționarea cauzei”.

În ceea ce privește susținerea reprezentantului Ministerului Public, referitoare la inadmisibilitatea excepției de neconstituționalitate ridicată direct de Avocatul Poporului cu privire la dispozițiile art. 17 din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, Curtea reține că excepția ridicată nu vizează dispozițiile din regulament, ci acestea au fost invocate de Avocatul Poporului ca argument în susținerea demersului său privind neconstituționalitatea art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, republicată.

Față de cele de mai sus, Curtea Constituțională constată că excepția de neconstituționalitate este nefondată, urmând să fie respinsă.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.d), al art. 32 și 33 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, ridicată direct de Avocatul Poporului.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 29 iunie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Prim-magistrat-asistent,
Claudia Miu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU ÎNTREPRINDERI MICI ȘI MIJLOCII ȘI COOPERAȚIE

ORDIN

privind modificarea pct. 2 din Procedura de implementare a Programului național multianual pe perioada 2002—2005 de susținere a investițiilor realizate de către întreprinderi nou-înființate și microîntreprinderi, precum și a investițiilor de modernizare/retehnologizare a întreprinderilor mici și mijlocii

Având în vedere prevederile anexei nr. 3/12/22 la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 66/2005 cu privire la rectificarea bugetului de stat pe anul 2005,

în temeiul art. 5 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 753/2003 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii și Cooperatie, cu modificările și completările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii și Cooperatie emite prezentul ordin.

Articol unic. — Punctul 2 din Procedura de implementare a Programului național multianual pe perioada

2002—2005 de susținere a investițiilor realizate de către întreprinderi nou-înființate și microîntreprinderi, precum și a

investițiilor de modernizare/retehnologizare a întreprinderilor mici și mijlocii, aprobată prin Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii și Cooperatie nr. 46/2005, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 4 aprilie 2005, se modifică după cum urmează:

„2. Bugetul Programului:

Bugetul alocat Programului pentru anul bugetar 2005 este de 119 miliarde lei, defalcat astfel:

Președintele Agenției Naționale pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii și Cooperatie,
Eugen Ovidiu Chirovici

București, 21 iulie 2005.
Nr. 134.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII
Nr. 756 din 12 iulie 2005

AUTORITATEA NAȚIONALĂ
PENTRU PROTECȚIA DREPTURILOR COPILULUI
Nr. 276 din 4 iulie 2005

ORDIN

privind coordonarea activităților de prevenire a abandonului în unitățile sanitare care au în structură secții de nou-născuți și/sau de pediatrie

În temeiul prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2001 privind înființarea Autorității Naționale pentru Protecția Copilului și Adopție, aprobată și modificată prin Legea nr. 252/2001, cu modificările ulterioare, și ale art. 9, 10, 11, 12, 13 și 14 din Legea nr. 272/2004 privind protecția și promovarea drepturilor copilului,

potrivit prevederilor art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 168/2005 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății și ale art. 5 alin. (5) din Hotărârea Guvernului nr. 1.432/2004 privind atribuțiile, organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Copilului,

ministrul sănătății și secretarul de stat al Autorității Naționale pentru Protecția Drepturilor Copilului emit prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului din subordinea consiliilor județene sau a consiliilor locale ale sectoarelor municipiului București au obligația de a desemna asistenți sociali care să asigure legătura permanentă cu unitățile sanitare care au în structură secții de nou-născuți și/sau de pediatrie.

(2) Unitățile sanitare care au în structură secții de nou-născuți și/sau de pediatrie au obligația de a permite accesul neîngrădit în unitățile respective al asistenților sociali desemnați conform alin. (1).

Art. 2. — În vederea formării și pregătirii corespunzătoare a asistenților sociali sau, după caz, a persoanelor cu atribuții de asistență socială din cadrul unităților sanitare care au în structură secții de nou-născuți și/sau de pediatrie, direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului au următoarele obligații:

a) să organizeze întâlniri periodice sau instruirii semestriale cu asistenții sociali ori, după caz, cu persoanele cu atribuții de asistență socială din unitățile sanitare;

b) să informeze și să pregătească asistenții sociali din unitățile sanitare cu privire la instrumentarea cazurilor care prezintă risc de abandon al copilului;

c) să aducă la cunoștință asistenților sociali din unitățile sanitare cadrul normativ existent în domeniul protecției drepturilor copilului, instrumentele și procedurile de lucru utile în activitățile de prevenire a abandonului sau părăsirii copilului în maternități, prestațiile sau serviciile la care pot avea acces gravidele/mamele care prezintă risc;

d) să faciliteze participarea asistenților sociali din unitățile sanitare la cursuri de formare profesională continuă.

— 118,8 miliarde lei pentru acordarea de alocații financiare nerambursabile (AFN) beneficiarilor eligibili;

— 0,2 miliarde lei la dispoziția Agenției Naționale pentru Întreprinderi Mici și Mijlocii și Cooperatie (ANIMMC), constând în cheltuieli pentru implementarea, administrarea, monitorizarea și evaluarea Programului (cheltuieli materiale și servicii: cheltuieli pentru derularea procedurii de achiziție publică, cheltuieli de promovare a Programului etc.).“

Art. 3. — Asistenții sociali sau, după caz, persoanele cu atribuții de asistență socială din cadrul unităților sanitare, desemnați în condițiile legii, au obligația de a sesiza în termen de 24 de ore, telefonic sau în scris, asistenții sociali desemnați de direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului, cu privire la existența oricărei situații de risc de abandon al copilului.

Art. 4. — Asistenții sociali sau persoanele cu atribuții de asistență socială din unitățile sanitare care au în structură secții de nou-născuți și/sau de pediatrie au următoarele atribuții principale:

a) mențin permanent legătura cu asistenții sociali desemnați de direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului;

b) efectuează sesizările prevăzute de Legea nr. 272/2004, privind cazurile copiilor care prezintă risc de abandon;

c) participă la consilierea gravidei/mamei înainte și după actul nașterii, asigurând informarea acesteia cu privire la drepturile și obligațiile care îi revin conform legii;

d) sprijină mama în vederea realizării demersurilor legate de întocmirea actului de naștere a copilului;

e) asigură întocmirea documentației necesare în scopul preluării copilului în regim de urgență în sistemul de protecție a copilului, în termenul prevăzut de Legea nr. 272/2004.

Art. 5. — În scopul asigurării activităților de prevenire a abandonului în maternități, asistenții sociali desemnați de direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului au următoarele atribuții principale:

a) asigură consilierea gravidei/mamei înainte și după actul nașterii;

b) asigură preluarea copilului în evidența direcțiilor generale de asistență socială și protecția copilului, precum și monitorizarea acestor cazuri;

c) participă la întocmirea documentației pentru preluarea copilului în sistemul de protecție;

d) asigură preluarea de urgență a copilului în sistemul de protecție, conform art. 11 alin. (2) din Legea nr. 272/2004, pe baza sesizării unității sanitare în care a fost abandonat copilul.

Art. 6. — Asistenții sociali din cadrul serviciilor publice de asistență socială, organizate la nivelul municipiilor și orașelor, precum și persoanele cu atribuții de asistență socială din aparatul propriu al consiliilor locale comunale, în a căror rază teritorială se află domiciliul gravidei/mamei, vor urmări ducerea la îndeplinire a tuturor măsurilor privind eliminarea oricărui risc de abandon al copilului în unitățile sanitare.

Art. 7. — Serviciile publice de asistență socială vor asigura informarea corespunzătoare a gravidelor/mamelor cu privire la serviciile de care pot beneficia, în condițiile legii, respectiv: posibilitatea acordării unor servicii și

Ministrul sănătății,
Mircea Cintează

prestații în scopul asigurării menținerii copilului în familie, accesul acestora împreună cu copilul în centre maternale, plasamentul copilului la familia extinsă sau, după caz, la asistentul maternal.

Art. 8. — Direcțiile generale de asistență socială și protecția copilului au obligația de a monitoriza și de a coordona activitățile privind respectarea dreptului copilului la stabilirea și păstrarea identității sale, precum și cu privire la prevenirea abandonului copilului în maternități.

Art. 9. — La data intrării în vigoare a prezentului ordin se abrogă dispozițiile Ordinului ministrului sănătății și al secretarului de stat al Autorității Naționale pentru Protecția Copilului și Adopție nr. 727/6.843/2003 privind prevenirea intrării copiilor în dificultate sau în situație de risc și ameliorarea situației medicale a copiilor protejați în centrele de plasament, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 689 din 1 octombrie 2003.

Art. 10. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Secretarul de stat al Autorității Naționale
pentru Protecția Drepturilor Copilului,
Bogdan Adrian Panait

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB5101000000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”



5 948368 045316